

Kraj zbytků matky Země
jej beze slova přijal coby utečence z války proti anonymní armádě
mnoho zavazadel neměl
vždyť sotva by je pobral byl zesláblý pohublý a bosý spal stále v jiné zahradě
vždy pozvolna se loučil s televizí noci
byť úporně se vzpouzel řev její nepřehlušil
ochraptělým zpěvem vítal každé ráno
osamělý poutník s bílou dětskou duší

Měl vlasy plné zimy
jeho tvář však byla vroucí tak nezvykle na dobu jež držela ho v zajetí
přičítával viny
nejčastěji sobě i nejvíce se děsil básnického prokletí
v tom strachu cítil nebe stejně jako hlínu
sám utahoval skřípec napínaje vůli
k orbě neměl sílu k povznesení víru
denně plný bolesti roztržený v půli

Nebyl členem žádné strany
jeho politická skepse byla hluboká jak vrásky dálnice v krajině
krajně nesouhlasil s těmi
kteří vzývali růst pro růst a obrůstali hradbou z dutého kamene
jeho láskou bylo dřevo samota a loutky
které vyřezával po nocích vdechuje jich vůni
do těch karikatur dával veškerou svou radost
doufá že si aspoň s nimi porozumí

Říkal: Nejsem lidský zdroj
jsem člověk mám své srdce jež není sice vidět však bije pane pracuje
je mi lhostejný váš boj
za umrtvení myslí kdo je hloupý bude dál kdo je bystrý ať se raduje
stín lípy je mým druhem narozeným v kůře
v jeho objetí se navracím do matčina lůna
on naučil mě mlčet naslouchat a ptát se
není-li snad odvrácená strana lípy slunná

Pokud vím tak ještě nikdy
svět nestárl tak rychle ba zdá se mi že slábne rychleji než já sám
zničehonic vidí
i ten kdo dosud býval slepý nebývalou úzkost cítím ze všech stran
jak bodná rána bolí každý boha rovný úsměv
jak pivo z pípy tečou marnotratné slzy
každou noc a každý úsvit mám za veliký úspěch
bylo-li vůbec kdy co jisté v nejistotě mizí

Po skončení bojů
a po revizi války převzítí měl metal prý za příkladnou neúčast
posla poslal domů:
„Co je to za zemi, kde odměňuji zběhy?!“ - ani rukou si s ním nepotřás
žádná pamětní deska nenavrátil mrtvé
nadobro pochované v myslích pro nepřijemný zápach
také já se pouze díval však zapomenout nesved'
ať kamkoli se pustím všude jsou mi v patách

V Thoreauových stopách
vyšel k nejvyššímu kopci mohyly a busty za patami zanechával
dnem i nocí vzhůru stoupal
až se náhle spustil déšť déšť neživý a těžký a vřelý jako láva
posledním kdo ho byl spatřil byla zatoulaná ovce
měl ruce plné hlíny oči obrácené k nebi
jen mlčenlivá mlha se kutálela skopce
stejně jak o téhle písni zítra o něm nikdo neví